

РЕШЕНИЕ

№ 5832

гр. София, 02.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в
публично заседание на 01.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3362** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Р. В. А. , ЕГН [ЕГН], с адрес : [населено място],[жк], вх.Б, ет.б, ап.32 срещу ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] от 14.11.2011г., издаден от Н. Б. Б. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, потвърден с решение № 332/17.02.2012г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) – [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателката обжалва ревизионния акт по отношение определеният от органа по приходите данък добавена стойност за периодите от 01.08.2008 г. до 16.02.2010 г. в размер на 25 404,60 лв., заедно с лихва за забава в размер на 3 506,21 лв. на основание чл. 102, ал. 3 от ЗДДС, като иска същият да бъде отменен като незаконосъобразен. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон, както и сочи липсата на анализ и изследване на факта, че се касае за СИО.

В с.з. жалбоподателката, чрез процесуалния си представител адв.Т. моли съда да отмени ревизионния акт. Претендира направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, редовно призван чрез процесуалния си представител – юк. З. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1100365/10.01.2011г., издадена от П. Г. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии“ Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., въз основа на Решение № 1983/23.12.2010г. на Директора на Дирекция „ОУИ“ – С., е възложено извършването на ревизия на Р. В. А. за определяне на задълженията за ДДС за периода 01.08. 2008г. до 16.02.2010г.

Процесната ЗВР е надлежно връчена на ревизираното лице на 18.01.2011г.

В срока по чл.117,ал.1 ДОПК е съставен ревизионен доклад № 1100365/02.05.2011г. от екип от ревизори в състав – Н. Б. Б. – главен инспектор по приходите и И. П. Г. - главен инспектор по приходите, в който ревизиращите органи са констатирали, че в рамките на ревизирания период ревизираното лице е декларирало единствено получени доходи от наем на недвижимо имущество. Определени са задължения по ЗДДС в размер на . в размер на 25 404,60 лв., заедно с лихва за забава в размер на 3 506,21 лв. на основание чл. 102, ал. 3 от ЗДДС , във връзка с неизпълнение на задължението от страна на ревизираното лице за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС, констатирано и при предходната ревизия, тъй като Р. В. А. е извършвала дейност по предоставяне на услуги по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 8 от с.з., свързани с отдаване на недвижими имоти под наем.

Ревизионният доклад е връчен на представляващ на ревизираното лице на 17.10.2011г., като последното е подал възражение вх. № 12-59-00-42 от 28.10.2011г. срещу ревизионния доклад.

Със заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) К – К 1100365/17.10.2011г., /връчена на ревизираното лице на 28.11.2011г./ издадена от П. Г. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии“ Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С. , е определена Н. Б. Б. на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП С., да издаде ревизионен акт на Р. В. А. , във връзка с извършена ревизия, по която е съставен ревизионен доклад № 1100365/02.05.2011г.

Съставен е ревизионен акт № [ЕГН] от 14.11.2011г. от Н. Б. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град. В акта органът по приходите е потвърдил констатациите, съдържащи се в ревизионния доклад , като е обсъдил доводите, изложени във възражението на задълженото лице, и представените към него писмени доказателства.

Ревизионният акт е връчен на ревизираното лице на 28.11.2011г., а жалбата до директора на дирекция „ОУИ“ – [населено място] при ЦУ на НАП е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 94-Р-770 от 12.12.2011г.

В законоустановения 60 - дневен срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, решаващият орган се е произнесъл с решение № 332/ 17.02.2012г., с което е потвърдил обжалвания РА.

В 14 – дневния срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК Р. В. А. подава жалба срещу процесния ревизионен акт чрез директора на дирекция „ОУИ“ – [населено място] при ЦУ на НАП с вх. № 53-02-148 от 09.03.2012г. до Административен съд София град.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства; заключение по допуснатата съдебно-техническа, изготвено от вещото лице- инж.О. И. С., както и допълнително представената от ответника в с.з. на 01.10.2012г. преписка по издаването на РА № [ЕГН]/21.07.2010г. ,

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните

правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемачи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К – 1100365 от 17.10.2011 г., издадена от П. Г. Г. началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена Н. Б. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на Р. В. А.. Самата ЗОКО е издадена от П. Г. Г. началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., чиято компетентност е определена със Заповед № РД 01-9 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С. град. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в ЗОКО орган по приходите – Н. Б. Б. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

С оглед направените констатации в хода на проверката, приходните органи са приели, че в случая за периода от 01.01.2008 г. до 30.06.2008 г., задълженото лице е реализирало облагаем оборот от отдадени под наем недвижими имоти, формиран от получените доходи от наем по описаните по -горе договори с [фирма] и [фирма] в размер на 54 764,00 лв. към 30.06.2008 г., т.е. налице е хипотезата на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с което ревизираното лице е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС до 14.07.2008 г., което същото не е сторило.

При това положение и на основание чл. 102, ал.1 от ЗДДС е издаден оспорения в настоящото производство Акт за регистрация по ЗДДС.

В случая, релевантните за разрешаването на административно правния въпрос, факти и обстоятелства са установени от материално компетентни органи на приходната администрация в хода на проверка осъществена по реда на чл. 110, ал.3 и ал.4 от ДОПК.

Проверката е завършила с издаването на предвидения в чл. 102, ал.1 от ЗДДС акт, който е постановен в изискваната от закона форма. Не се констатира нарушение на процесуалните правила при осъществяване на действията от страна на приходната

администрация. Впрочем спор по тези обстоятелства и по установените факти няма. В конкретния случай няма спор по отдаването под наем на сгради /помещения/, които се използват за търговската/банкова/ дейност на [фирма] - [населено място] и [фирма] съставлява "независима икономическа дейност" по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗДДС и съответно лицето което я осъществява, следва ли да бъде квалифицирано като "данъчно задължено лице" по смисъла на чл. 3, ал.1 от ЗДДС.

Противоположните становища на страните се свеждат единствено до твърденията на жалбоподателката, че отдадените под наем недвижими имоти са в режим на СИО и в конкретния случай е следвало получените доходи от същите недвижими имоти, разделени между съпрузите следва да формират облагаемият оборот, като по отношение на нея да е ½ от приетия за установен от ревизиращия орган размер

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че отдаваните под наем са в режим на семейна имуществена общност /СИО/, тъй като са придобити по време на брак като обезщетение срещу учредено право на строеж съгласно НА № 157/29.04.2004 г., при учредяването на който приемателят дружество [фирма] предоставя в собственост на А. апартамент № 6 в размер по-голям от първоначално уговореното и следователно за увеличената част от квадратурата на апартаментата жалбоподателката е следвало допълнително да заплати суми, в т. ч. първоначално в размер на 33 995,38 лв. до 13.07.2004 г. и 8 820,00 евро до 15.01.2005 г., които суми са дадени от съпруга ѝ.

В конкретния случай на първо място следва да се изясни въпроса дали отдаваните от жалбоподателката А. под наем недвижими имоти попадат в режима на съпругеска имуществена общност /СИО/.

Видно от приложените по преписката по издаване на настоящия ревизионен акт и приобщените такива от предходна ревизия доказателства, безспорно става ясно, че спорните имоти са придобити от Р. А. на основание чл. 20 от Семейния кодекс /СК/ посредством преобразуване на лично имущество по смисъла на чл. 21 от СК /отм.- в сила към момента на придобиването на имотите/ а именно въз основа на отстъпено право на строеж — съгласно предварителен договор от 05.06.2003 г. с [фирма], оформен с Нотариален акт № 157, том I, дело № 143/2004 г. на нотариус Ц. З., вписана в регистъра на Нотариалната камара под № 189.

От цитирания по-горе нотариален акт ревизираното лице, се установява, че жалбоподателката, заедно с други съсобственици, подробно изброени в акта, взаимно и безвъзмездно си учредяват право на строеж върху дворно място, находящо се в [населено място], представляващо УПИ П-80, 81, 82 в м. „Разсадника- К.". Съгласно т. II от нотариалния акт същите лица, в т. ч. и Р. А. като собственици на посочения УПИ учредяват на [фирма] право на строеж на жилищна сграда с РЗП 6 384,21 кв.м. В замяна на така учреденото право на строеж последният се задължава да построи и предаде на собствениците обекти от жилищната сграда, които на основание на запазеното и взаимно учредено право на строеж стават изключителна собственост на учредителите. Следователно въз основа на горното обектите, които стават изключителна собственост на Р. А. са апартамент № 6, магазин № 3 и магазин № 4, т. е. отдаваните под наем процесни имоти.

Правото на строеж е реализирано на 29.06.2007 г., когато сградата е приета въз основа Разрешение за ползване № ДК-07-308/29.06.2007 г.

Видно от приложения по делото предварителен договор за учредяване на правото на строеж от 05.06.2003 г. жалбоподателката е собственик на подробно описаните в

него части от недвижим имот в м. „Разсадника- К.“ , който имот последната е придобила по силата на нотариален акт за дарение на недвижим имот № 14, дело № 33809/1997 г. Следователно имотът, върху който ревизираното лице е учредило суперфицията е придобит чрез дарение и като такъв въз основа на чл. 20 от СК /отм./ представлява лично имущество, независимо, че е придобит по време на брака, т. е. извън режима на съпругеската общност по чл. 19 от СК /отм./.

Действително разпоредбата на чл.19, ал.1 СК / в отклонение на общият режим във връзка с придобиването на конкретно определена вещ/ предвижда, че в определени случаи вещта принадлежи общо на двамата съпрузи, независимо на чие име е придобивната сделка, стига придобиването да е в резултат на съвместен принос т.е. когато вещта се придобива от лице, по време на валидно сключен граждански брак, договорът има вещнопрехвърлително действие и по отношение на неучаствалия в него съпруг, ако той има принос за придобиване на вещта.

Следователно в процесния казус приносят на съпруга при придобиването на спорните имоти /апартамент № 6, магазин № 3 и магазин № 4/ нее необходимо да бъде доказван, тъй като имотът, върху който е учредено правото на строеж, е придобит от ревизираното лице дарение/ Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 14, т. LLLXXIII, дело № 33809/1997 г./

Според разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от СК /отм./, лични са вещите, правата върху вещи и парични влогове, придобити пред време на брака изцяло с лично имущество по чл. 20 от СК, според който текст същите принадлежат на съпруга, който ги придобил по наследство и дарение независимо, че е по време на брака.

В този смисъл , настоящата инстанция споделя напълно изводите на решаващия орган, че в конкретния случай е налице пълна трансформация по чл. 21, ал. 1 от СК /отм./ на лично имущество в придобиването на спорните имоти /апартамент № 6, магазин № 3 и магазин № 4/, които по никакъв начин не могат да бъдат включени в СИО на жалбоподателката и съпруга ѝ с оглед начина им на придобиване и следователно представляват и следва да се третираят като лично имущество на ревизираното лице.

Неоснователни в този смисъл се явяват и възраженията на жалбоподателката касателно един от процесните имоти- апартамент № 6, който отдавала под наем като СИО респ. получения от него доход следва също да се разглежда като получен в режим на СИО, тъй като липсват безспорни доказателства , които да удостоверят, че твърдените от жалбоподателката сумите , преведени с банкови бордера с наредител съпруга ѝ Н. Д. А. са вложени в ремонта на апартамент № 6, съответно в увеличената част от квадратурата на апартамента.

Освен това следва да се отбележи, че приносят на другия съпруг не може да се доказва в това производство, а единствено при прекратяване на СИО, за което е предвиден друг ред.

Изложеното до тук от фактическа и правна страна, налага да се приеме, че Р. В. А. е "данъчно задължено лице" по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗДДС, което за календарната 2007год. е реализирало облагаем оборот по смисъла на чл. 96 от ЗДДС над 50 000,00лв., поради което подлежи на задължителна регистрация по реда на ЗДДС. Казано с други думи, при издаването на оспорения в настоящото производство ревизионен акт, органите на приходната администрация са приложили правилно материалния закон. Няма съмнение, че в случая е спазена и целта на закона.

Ето защо, жалбата с която е сезиран съда е неоснователна и ще следва да се отхвърли изцяло като неоснователна.

На основание чл.161 ал.1 от ДОПК на администрацията т.е. на ответника по делото – Дирекция „ОУИ” – С. се дължи юрисконсултско възнаграждение, което съобразно чл. 8 във връзка с чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Издадена от Висшия адвокатски съвет, обн., ДВ, бр. 64 от 23.07.2004 г./ се констатира в размер на 1 496, 00лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 3 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. В. А. , ЕГН [ЕГН], с адрес : [населено място],[жк], вх.Б, ет.6, ап.32 срещу ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] от 14.11.2011г., издаден от Н. Б. Б. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, потвърден с решение № 332/17.02.2012г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Р. В. А. , ЕГН [ЕГН], с адрес : [населено място],[жк], вх.Б, ет.6, ап.32 да заплати на в полза на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 496, 00лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: